

פרק ג'

פסוק א' – עכשיו מדבר על ירושלים, אוי מלוכלכת (מוראה) ומאוסה (ונגאלה), העיר ירושלים שמכונה "יונה", או בגלל שהיא מתפתה לעבירות כמו יונה שמתפתה להכנס לרשת (רש"י רד"ק), או מלשון אונאה, שהיא מאנה ומצערת אנשים (רד"ק ומצודת דוד).

פסוק ב' – לא רצתה לשמוע לקול הנביאים המלמדים אותה דרך ד', לא למדה מוסר מהעונש שקבלו עשרת השבטים שגלו, לא בטחה בד' ולא התקרבה אל אלוקיה, אלא פנתה למצרים שיעזרו לה.

פסוק ג' – השרים שלה מפחידים את העם כדרך האריה שמפחיד בשאגתו, השופטים שלה גוזלים וחומסים, כמו זאבים שלא אכלו כל היום ובערב הם ממהרים לטרוף, לא השאירו עד הבוקר אפילו עצמות (לא גרמו).

פסוק ד' – נביאי השקר הם קלי הדעת (פוחזים), אנשים בוגדים, כהני המקדש חיללו וביזו את הקודש, הכוהנים שהיו צריכים להורות הוראות לעם חמסו את התורה לעצמם, כלומר לא הורו לעם.

פסוק ה' – ד' שהוא צדיק משרה שכינתו בתוך ירושלים, אינו עושה עוולה במה שמביא עליה רעה, הלא כל בוקר הוא עושה משפט אמת (לאור), אף פעם אינו מחסיר (לא נעדר) מלעשות משפט אמת, אבל העם ששוכן בירושלים עושה עוולות ולא מתבייש מד'.

פסוק ו' – אמר ד': הכרתי עמים, ומגדליהם הגבוהים עשיתי לשממה, החרבתי את הרחובות שלהם עד שאין מי שעובר שם, עריהם נעשו שממה ולא גר שם אדם.

פסוק ז' – חשבת, שכשתראו פורענות הגוים תפחדו מד' ותלמדו מוסר מהם, ובזה תזכו שלא יחרבו מקומות המגורים של העיר ירושלים, וגם בהמ"ק לא יחרב, וגם כל הטוב שגזרתי על ירושלים לא יתבטל, אך באמת לא למדתם מוסר, להיפך הייתם זריזים לקום השכם בבוקר, ולעשות כל סוגי מעשים רעים ומושחתים.

פסוק ח' – לכן מכיוון שלא חזרתם בתשובה, תצטרכו להמתין עם הגאולה ולא אביאנה מיד, עד שיגיע היום שאקום לבזוז ולשלול את הגוים (עד, לשון שלל כמו יאכל עד), הוא יום בא גוג ומגוג, אשר באותו זמן יצא ממני משפט לאסוף עמים, לקבץ ממלכות, שיבואו להלחם עם ירושלים, ואז אשפוך עליהם כעסי, כופל הדברים, את כל חרון אפי, ובכעסי שנמשל לאש יכלו כל אנשי הארץ הרשעים.

פסוק ט' – באותו זמן, העמים שישארו אחרי מלחמת גוג ומגוג, השפה שהיו רגילים לדבר בה, אהפוך אותה ללשון הקודש (שפה ברורה), כדי שיזכירו את שם ד' הנכבד שהוא בלה"ק, כולם יעבדו את ד' בעצה אחת, כלומר בדעה אחת ובלב אחד.

פסוק י' – אותם הגרים מצד השני של נהר כוש, האומה שנקראת עתרי, וכן העדה של עם שנקרא פוצי, יביאו את עם ישראל מהגלות לירושלים, כמו מנחה שמביאים אותה לבהמ"ק שבירושלים.

פסוק י"א - באותו זמן לא תתביישו עם המעשים הרעים שעשיתם בעבר, לפי שכבר התכפר לכם, ואסיר מכם את אלו ששמחים בדיבורי גאווה, ואותם שיושבים בציון לא יוסיפו עוד להתגאות.

פסוק י"ב - ואשאיר בירושלים עם נכנע כעני, ותחסו ותבטחו בשם ד'.

פסוק י"ג - אלו שישארו מישראל לא יעשו עוולות, ולא ידברו שקר, ולא יוציאו בלשונם דברי מרמה, בשכר זה ירעו בנחת כצאן, וירבצו לנוח בלי פחד.

פסוק י"ד - העדה היושבת בציון תשמח, וישראל, אלו עשרת השבטים יריעו תרועת שמחה, עדת ירושלים תשמח ותעלוז בכל לבה.

פסוק ט"ז - הסיר ד' ממך את משפט הייסורים, פינה מארצך את האויבים, ד' שהוא מלך ישראל השרה שכינתו בתוכך, ולא תפחדי עוד שמא תבוא עליך רעה.

פסוק ט"ח - באותו זמן יהיה נאמר ע"י הנביאים לירושלים, אל תפחדי, ולציון יהיה נאמר שלא יהיה לה עוד רפיון ידיים לפחד שמא יקרה לה רע.

פסוק י"ז - ד' אלוֹקֵיךָ משרה שכינתו בתוכך, הוא גיבור ויושע אותך, ד' ישמח בישועתך, ישתוק מלהזכיר עוונותיך בגלל אהבתו אליך, (חוזר וכופל הדברים, ד' יגיל עליך ברנה).

פסוק י"ח - אלו שהיו ביגון בגלל אריכות הגלות, עכשיו בבוא זמן הגאולה אאספם לירושלים, בגלל שבעבר היו מירושלים אלא שגלו ממנה, הם כבר סבלו מספיק מהביזיונות שהיו להם בגלות.

פסוק י"ט - הנני מועד וכותש (בזמן שתבוא הגאולה) את כל אלו שעינו את ישראל, עם ישראל שהיו בגלות כמו צולע שאינו יכול לזוז ממקומו, עכשיו אושיעם, אלו שהורחקו מארצם אאסוף אותם חזרה לארצם, בכל מקומות שגלו לשם היו להם בושות, עכשיו אעשה שיהיה להם שם טוב שיהיו מהוללים ומפוארים.

פסוק כ' - בזמן ההוא שאביא אתכם חזרה לא"י, ואקבץ אתכם מכל הארצות שגליתם לשם, אתן לכם שם טוב, ותהיו מהוללים לעיני כל עמי הארצות, ואשכין לבטח ובשלחה את אלו שיחזרו מהשבי, אמר ד'.

חסלת ספר צפניה

תם ונשלם שבח לאל בורא עולם